

αρχίδα του Πόρου — ο Στέφανος Δά-
 φνης με την Ζηλευμένη Βοσκοπούλα και
 το Διαβολάκι — ο Έρμης με την Συναρή
 Αμαζόνα, Αργύρατο και Συναρόν Όρι-
 ζοντα — ο Έλκιν με τον Έθνικόν Έρ-
 μιον — ο Χιακός Ορίζων με τον Νοσταλγόν
 Έλληνα, Μαργαριτοφόρον και Μαργαρίνη της
 Χίου — η Μοδός της Αστρονομίας με την
 Ποιμενίδα της Δίρφης, Γλυκύλαρον Αηδό-
 να, Άγγελον της Εύτυχίας και Πενθοόσαν
 Καρδία — η Άκτινοβολούσα Σελήνη με την
 Μαργαριτοφόρον, Νοσταλγόν Έλληνα (με το
 νομά του) και Μικρόν Γυμνασιόπαιδα — ο
 Παρθενόν με την Γνώ. Ρωσικήν Καραμέ-
 λα με Πόρον — η Μαργαριτοφόρος με τον
 Λιώτην Σουλιάτην, Προσωπιδόφορον Έπλο-
 την, Νυκτοκόρακα και Πληγωμένον Άετον
 (με τα όνομά τα) — η Μαγική Εικόνα με
 τον Κωκλαδίτην, Σπαρτιατικόν Ζωμόν και
 Πεινασμένον Καρχαρίαν — ο Νοσταλγός Έλ-
 λην με Όλιον τον Γκιότα Αθητή Φίλην,
 Αεσπάρδαλην και Ροβέρτον Γενικόδοτον — η
 Εαυθή Βοώπις με τον Σπαρτιατικόν Ζωμόν,
 Νυκτοκόρακα και Τρεμοσθένον Άστέρη — η
 Άγριοβιολέτα με το Έρωτόν Νέφος, Έλα-
 γον της Αρτέμιδος και Εύτυχή Θνητήν.

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει η δι-
 άπλασις προς τους φίλους της : Φύλλον Τριαντα-
 φύλλου (που εύχαριστώ θά σου έκαμνα αυ-
 τήν την χάρην αλλά, δυστυχώς, ει τα μέρη που
 αναφέρει, δεν έχω συνδρομητάς.) Πολύχρη
 της Νάξου (εις την προκήρυξιν του Διαγωνι-
 σμού, η όποια θά γίνη εν καιρώ θά όριζεται η
 προθεσμία μέχρι της οποίας θά είνε δεκταί αι
 Άσκήσεις) προς το παρόν γράφε, διά να έχω
 έτοιμους) Λιώτην Σουλιάτην (έπικώ θει η
 Ένδεκάτη Κυριακή θά δημοσιευθή εντός του
 Μαρτίου.) Άρνιόν Βαράκι, Λευκόν Τάκινθον
 (η Κική σ' εύχαριστεί πολύ διά την άγγελίδα,
 θά έπρο-μύσεν όμως να ήτο ζωντανή, να πήγαι-
 νη το γάλα της, και θά είνε σαρακοσ. ένσκα της
 ηλικίας της, βλέπει, είνε άρτυμένη.) Ποιμενί-
 δα της Δίρφης, Βασιλέα του Κατέργου ([Ε] διά
 της ώραιον έπιστολήν τα τεράδιά σου έ-
 στάλησαν) έπικώ θει: δεν θναυμαίνω την επί-
 σκεψιν και άλλου Υπονάρχου, διά να μου έκα-
 ναρήφης...) Μικρόν Κατεργάρον (άντασπάζο-
 μαί τη, αδελφή σου) Ύψαν Λούλα (που
 να φαντασθώ ότι τα 6 λεπτά τα είχες διά την
 δημοσίευσιν, άφ' ου κήθε λέξις στοιχίζει πέντε
 λεπτά) έπομένως διά της δημοσίευσιν εκείνην, ά-
 πτελομένην από 12 λέξεις, έπρεπε να μου
 στείλεις 60 λεπτά.) Έλπίδα Κόσμου είπα εις
 τον νέον, που έφερε την έπιστολήν σου δια-
 δε έλαβες τα βιβλία σου έστειλα θ, τι έζητη-
 σες.) Γεώργιον Σ. Τσιργιώτην (από τα τρία
 ψευδώνυμα, κανέν δεν είνε έλεύθερον στείλει
 μου άλλα.) Παρθενόνα (το τεράδιόν με το δελ-
 τήριον διςταυρώθησαν, σταλέντα συγχρόνως,
 μήν άνησυχής.) Άνθος του Μαίον (θερμοστάς
 εύχαριστίας διά το ξεσπιθώμα, και εκ μέρους
 του κ. Ξενοπούλου δι' όσα κολακευτικά γρά-
 φεις.) Φασολάχη (άδύνατον) φαντάσου αν εί-
 χαν την άπαίτησιν όλοι να διαθώσουν η νι συμ-
 πληρώνουν τας λύσεις μετά την άποστολήν.
 τί θά έγινετο; όσο ε χάσε σύ μίαν λύσιν, θά
 να μη χάσω εγώ μία, ώραν, έρευνώσα τα Λυ-
 σήματα.) Ε. Μικιώνη που είνε το ψευδώνυ-
 μόν σου; από την παρακάτω σ υ, φαίνεται,
 που έχυσες το καλαμάρι, έξέχασες να το σημει-
 ώσης. Έ χιόνια πιά μήν περιμένεις; έθασεν η
 άνοιξις! Έρμην, Σπήλαιον των Μουσών (βε-
 βήσιως, υπάρχουν και παλιόνται προς 15 λεπτά
 έκαστον.) Αίγιναίαν Άθηναίαν (θά έχι όλα εις
 την ράχιν του Άνανια, διότι θά γίνη καμπού-
 ρης) το λάθος ήτο ιδίον μου αλλά σήμερα διορ-
 θώνεται) Ναυτοπούλαρ της Άνδρου (τά έστει-
 λα.) Αντιγόνη (χάριον που έγνωρίσθη; με δύο
 καλλίστους και ένθουσιώδεις φίλους μου.) Τρι-
 πτόλεμον (δεν άμφιβόλω θει: θά έγινεσ καλά

και θει: θά έθγήκες από το σπίτι.) Ανθισμένην
 Λυγαριάν (φιλητέ μου την μικράν Ηλέκτραν
 σήμερα πεία φανερώνεται και η δευτέρα ανα-
 φιά του κ. Βώρκε: αλλά θά μου πής: τί άνε-
 ψιά είνε και αυτή η ξένη; ο Δόνουος λοιπόν εί-
 χε δύο θυγατέρας; — ά, δεν ήξεύρω, αυτά είνε
 μυστήρια και θά τα μάθεις άργότερα.) Πα-
 τριδόν Βαρκάρην (τά έστειλα: τα φύλλα του πε-
 ρι ου έρωτάς στέλονται εις Ξύρον, να φυλάτ-
 τής τα αίνιγμα:α, που κάμνεις, και όταν θά
 προκηρυχθώ ο Διαγωνισμός, θά ιδής τους τους
 θρους.) Βρυγόμενον Άοντα (ώραία τα Π.
 Πνεύματα, αλλά έχουν το κακόν, θει. εν ά-
 γνώια σου βέβαια, τα έδημοσίευσαν και άλλο-
 τε.) Άρνιόν Μενεξεδάκι ίδχι: θά σε παρακα-
 λέσω να μη έπιμείνεις εις την πρότασιν σου,
 δεν άζειεις να έπικωμεν τόσον μεγάλο ψεύμα... έ-
 στω και άθών, είμπορεί να μας άνακαλύψουν
 και να μας παρεξηγήσουν.) Κωνσταίνον Σ.
 Ρεπεζοάν (τον μικρόν μου φίλον, που όταν με
 διαβάτη, νομίζει θει τρώγει λουκούμι και πίνει
 κρόν νερό: αλλά θά δέν ίσημείωσε και το ψευ-
 δώνυμόν του;) Προκυμαίαν Σμύρνης (έστειλα
 θ, τι έζητησες) η έπιστολή σου με διέθεσε κί-
 λιστα διά σε, θά ένθουσιασθών δέ και οι συνά-
 δελφοί σου. όταν μάθουν θει τους άκαλαις ά-
 δελφούς.) Κορινθιακόν Κόμμα (ώραία τα
 Παιδικά Πνεύματα, να μου φιλήσης την άδελ-
 φύλα σου.) Θαλασσινόν Ζωγράφον ([Ε] διά
 της άποκηράτικην περιγραφήν, άυστά όσα λέγεις
 περι του Νοσοκομείου των Παιδών, αλλά τί να
 πρωτοκάμωμεν; έν ξεύρεις την παροιμίαν: «θ-
 ποιος κυνηγά πολλούς λαγούς, δεν πιάνει κανένα»;
 Παρήγορον Άγγελον (είνε, και είμπορεί να
 στείλη: τεράδιον) διεβίβασα προς τους νέους
 μου συνεργάτας Άριάστην και Άντώνιον Κ. τα
 συχαρητήριά σου.) Ένδοξον Φαριαρήν, Παι-
 δικήν Χιράν (νομίζω θει και αι δύο είχαστε ά-
 δικόν, άλλ άπο τας φιλονομίας αυτάς ίσα-
 ίσα φαίνεται θει μάγαπάτε τόσον πολύ και αι δύο,
 όσο: δεν ήξεύρω ποίαν να μάλλωσω.) Νοσταλ-
 γοόσαν Έλληνίδα (όχι, καμμία έκπληξις δεν έ-
 τοιμάζεται εδώ) το μυθιστόρημα έδημοσιεύθη ά-
 νωνύμως είνε δυνατόν ο Άνανιας να έγραψεν
 άγγλικόν μυθιστόρημα; το πολύ-πολύ θά έγραψεν
 ελληνικόν.) Απόγονον του Νέστορος ([Ε] το
 καίμενον το ζώον! πός το έλυπήθηκα! η έπιστο-
 λή σου φανερώνει την άκραν σου εύασθησίαν.)
 Ναυσικάρ (δεν έλαβες το δελτάριον του κ. Πα-
 παδοπούλου; ο κ Φαίδων σ' εύχαριστεί εγκαρ-
 δίως: είπα εις τον συνεργάτην μου Άντώνιον
 Κ. πόσον σου ήρεσε το «Μαργαριάρι» του.) Έ
 ξόριστον Ναπολέοντα (θα λίθις, μήν άνυπο-
 μνήξ εις το Άθρόν Βραβείον, το Α Βραβεί-
 ον των άλλων Διαγωνισμών θει: εκτός Δια-
 γωνισμώ, οι δε Έπικωνοι άδιακρίτως λογαριά-
 ζονται ως έν δέκατον έκτον.) Φιλοπατριδα Ι-
 άδα (άνεκοίλωσα την έπιστολή, σου προς τον κ.
 Ξενοπούλον, ο όποιος κατενθουσιάσθη και σ' εύ-
 χαρισεί θερμά: σου έστειλε εκ νέου Άγγελίαν.)
 Άνοιξιτικο Λουλούδι (ήθελα να μου γράψης
 συχνότερα.) Τικ-Τάκ (έλαβα τα έξ γραμματό-
 σμα.) Μαρίδαν του Φαλήρον κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 21 Φε-
 βρουαρίου θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 10 Άπριλίον.

Ο χάρτης των λύσεων, επί του όποιου δύν να γράφωσι
 τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, παλιέται εν
 τω Γραφείω μας εις φράξιλλους, εν έκαστος
 περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1

85. Αεξίγρυφος.

Το πρώτον μου ήτο πλοίον εις τους άρχαίους
 χρόνους.
 Το δεύτερον συρίζει... και άθρον είνε τάλλο.
 Το τέταρτόν μου πόλις, γνωστή εις τους συγχρόνους.
 Και τ' όλον άλλη πόλις που ήρθε αν δεν σφάλω.
 Έστίαση υπό της Πικραμίνης Καρούλας

84. Πνευματόγρυφος.
 'Επί της γής εύρίσκωμαι, έν δέν με πειράζει,
 Και εις συνθήκα: θά με ιδής, το πνεύμα μου αν
 [άλλότρη.]
 Έστίαση υπό Α. Βόσκουρη

85. Αναγραμματισμός.
 'Οποιοσ θέλει από όσας
 Ένα φάρι να... άσπρίση,
 Είνε εύκολη δουλειά,
 Άς το άναγραμματίση.
 Έστίαση υπό του Σοφού Πειτακού

86. Αίνιγμα.
 Τι 'ετον κόσμον άπαντάται;
 'Οπου δύο φορές γεννάται;
 Έστίαση υπό Γεωργίου Λαγκαράτου

87. Αίνιγμα Δημόδες.
 Του παππού τα γενία
 Με 'στη γή χωμένα.
 Έστίαση υπό της Σιωπηλής Νυκτός.

88. Δικτυωτόν
 1. — Βασιλεύς τις των άρχαίων.
 2. — Ζώον τι εκ των χερσαίων.
 3. — Ηρώς μέγας έκστρατείας.
 4. — Κρίτος τι της Γερμανίας.
 Έστίαση υπό του Ταντάλου

89.—91. Συμπλήρωσις Φράσεων.
 1. — το — και — στο —
 2. περι — ούδεις —
 3. ου: — Κύριος —
 Έστίαση υπό του Έλληνικού Αισθηματος.

92. Κεκρυμμένον Φαγητόν.
 'Ο κ. Ν. επιστρέφει την έσπέραν εις την οι-
 κίαν του και έρωτά τον υπηρέτην, αν έχη κανέν
 φαγητόν.
 — Μάλιστα, κύριε, έχει.
 — Και τί φαγητόν είνε;
 — Είνε άπ' εκείνο που έδωκα και 'ετον άδελ-
 φόν σας, τον κ. Λουκάν. Η Κατίνα, η μαγει-
 ρισσα, τώφτεισας, και ο κ. Λουκάς έμεινε πολύ
 εύχαριστημένος.
 — Μα επί τέλους, κύριε, θά μου πής πός το λένε;
 — Το έξασα, κύριε. Ρωτήστε κανένα συν-
 δρομητήν της Διαπλάσεως να σας το πη.
 Έστίαση υπό του Αταβιανού Ρόδου

93. Φωνηεντόλιπον
 τ - στρβ - τ - έ * φτ - τ - σζ
 Έστίαση υπό Έλληνικής Α. Αναγνωστόου

94. Γρίφος
 του
 ο Φαί : τ :: Χ : μα ω ! : Βώλος
 ράξ
 Έστίαση υπό Σ. Κ. Σταματίου

95. Μαγική Εικόνα.
 Ζητείται η λύσις της εν σελ. 72 δημοσιου-
 μένης Μαγικής Εικόνας. Το κεκρυμμένον πρό-
 σωπον θά ζωγραφισθώ άπλωσ επί του Λυσοχάρ-
 του, άνευ περιγραφής.

ΛΥΣΕΙΣ
 των Πνευματικών Ασκήσεων του φύλλον θ.

11. 'Ορισμός (όρω, πώς). — 12. Λύχην (αυ,
 χήν.) — 13. Άντικρυ, αντίκρυ, αντίκρυ. —
 14. Χίος - ιος η 'Ιος - Χίος.

15. **Α** 16—17. 1. 'Ο Κρόνος ήτο
Μ 18. 2. 'Η φιλή είνε
Β 19. 3. 'Ο πλοίον
Α 20. 4. 'Η πόλις
Κ 21. 5. 'Η πόλις
Α 22. 6. 'Η πόλις
Λ 23. 7. 'Η πόλις
Μ 24. 8. 'Η πόλις
Ο 25. 9. 'Η πόλις
Σ 26. 10. 'Η πόλις

20. Τη άντα-
 λαγήν διά του ε
 σχηματίζεται η
 φράσις: άστα-
 τα τα της τυ-
 χης. — 21. Διά
 του ο σχηματι-
 ζονται αι λέξεις:
 φόρος, όνεος,
 όχλος, όρκος,
 κορμός. — 22.
 Ευμάθειαν θη-
 ρευσ η εύπθει-
 αν. — 23. 'Η λύσις της Μαγικής Εικόνας δημο-
 σιεύεται εις την Άλληλογραφίαν του παρόντος
 φυλλάδιου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεις παρασχόν εις την χώραν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΓΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Εσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8
 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
 και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Εν Έλλάδι: λπ. 15.— Εν τω Έξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Άθήναις
 'Οδός Πατησίων, άριθ. 11 Β, παρά τή Χαντζέα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος Έν Άθήναις, την 10 Μαρτίου 1901 Έτος 23ος.— Άριθ. 10

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια.)
 ΡΟΖΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗ

— Θυμάσαι καθόλου τον τόπο σου; ήρώτησε ο κ. Βώρκε.
 — Καμμάς φορά, άπεκρίθη η μικρά.
 'Ο μπαμπάς μου' έφιλούσε και έλαίγει, πριν να με πάγουν 'στο βατόρι. Αυτό το κορίτσι, δεικνύουσα την Ρόζαν, μου έσπασε την κούκλα μου... Μας έβγαλαν από το μεγάλο βατόρι και μας έβγαλαν 'στην μικρήν βάρκα. Εκεί λίγο έλειψε να πνιγούμε. 'Ο Τζάκ όμως μας έσωσε.

— Την πιστεύετε, αλήθεια, ότι εγώ έσπασα την κούκλα της, θειε Άρχη; έψιθύρισε η Ρόζα. Το λέγει πειλ και το ξαναλέγει... Πώς μπορεί να το θυμάται αυτή, και εγώ όχι;
 — Νομίζω ότι έχει πολύ καλή μνήμη, Ρόζα! ύπέλαβον ο θεός Άρχης.

— Η Ρόζα έμόρφασε κ' έχοκκί- μισεν.
 — Έγώ έχω καλλίτερη! άπεκρίθη με ζωηρότητα. Και ξεύρετε τί άλλο, θειε Άρχη; μου φαίνεται ότι δεν θά είμαι πολύ εύχαριστημένη, αν είνε και άλλο κορίτσι εις το σπίτι.

— 'Οχι, θά είσαι πολύ εύχα- ριστημένη, και θά την αγαπάς, και θά της φέρεσαι καλά. Έλα, παίξε τώρα μαζί της. Και άρα βαρεθής, την στέλλω κάτω εις το μαγειρείον, να εύρη την Βρι- γίταν.

— 'Εις τον τόπον μου, είπεν η Έλλη ρεμβώδης, δεν με άφιναν ποτέ 'στο μαγειρείο. Ήμουν πάντα κοντά 'στη μητέρα μου, και όλα 'εστο σπίτι μας ήσαν τί ώραία! Α, τα λουλούδια! άνέκραξεν άίφνης μ' ένθουσιασμόν. Τί πολλά λου- λούδια που είχαμε! Κάθε πρωί έπήγαίνα της μητέρας μου, και τί

εύμορφα που ήταν... Τα είχα ξεχάση, και να, τώρα πάλι: τα θυμήθηκα. Μα πώς γίνεται αυτό;
 Τας λέξεις αυτάς έπρόφερε με τόσην ζωηρότητα, με τόσην έκφρασιν, ώστε ο κ. Βώρκε την παρετήρησε προσεκτικώ- τερα, θαυμάζων την νοημοσύνην της.
 — Έλπίζω, τή είπε με γλυκύτητα, ότι το μνημονικόν σου θά έξυπνήση ά- κόμη περισσότερον έδώ— μέσα, εις αυτό το σπίτι που θά σου ένθυμίξη το ιδίον σας.

Μετά δύο τρεις ήμέρας, η Έλλη έ-

Τα κοριτσάκια είχαν την συνήθειαν να παρερισκανταί μαζί εις το παράθυρον... (Σελ. 77, στήλ. 6.)

φαίνετο χιλιάκις περισσότερον εύχαρι- στημένη εις την αίθουσαν, παρά εις το μαγειρείον. Με ταχύτητα καταπληκτικήν απέκτησε την γλώσσαν και τους πρόπους των καλώς άνατεθραμμένων ανθρώπων, και ο κ. Βώρκε έπέισθη τελειώς ότι άνήκεν εις καλής τάξεως οικογένειαν. Η Βριγι- τα έξ άλλου ήτο κατευχαριστημένη από την συμπεριφοράν της και τον χαρκτη- ρά της. Κατ' άρχάς, μόνον από καιρού εις καιρόν η Έλλη έλάμβανε την άδειαν να παίζη με την Ρόζαν. Ήθελεν πρώτα να βεβαιωθούν, ότι κανεν καλόν παράδειγ- μα δεν θά της έδιδε. Μετά τινος ήμέρας, κατά τας οποίας την είχον υπό δο- κιμασίαν, έγινε δεκτή και εις το σπουδαστήριον της Ρόζας, η δε μίς Σμίλυ ήρ- χισε να της κάμνη μάθη- μα. Η μικρά ήξευρεν ά- νάγνωσιν, αλλά δεν ένθυ- μείτο ποίος την είχε διδά- ξη. Συνεπέραναν λοιπόν, ότι τας γνώσεις εκείνας είχαν αποκτήση πριν χω- ρισθώ τους συγγενείς της, πριν απέλθη εκ της ά- γνώστου πατρίδος της.

Η μίς Σμίλυ άνεκοί- νωσεν όλα αυτά προς τον κ. Βώρκε, ο όποιος ήγα- ριστήθη πολύ.

— Αν έξακολουθήση έτσι καλά, είπε, θά ήμ- πορώσω να την κρατήσω, εις το σπίτι, διότι η Ρόζα έχει ανάγκην και από σύν- τροφον της ηλικίας της.

Άλλ' η Ρόζα δεν έφαι- νετο συμμεριζόμενη έντε- λώς την ιδέαν του θείου της. 'Οσο έπαίζαν η έκα- μναν μάθημα, την ήθελε την Έλλη μαζί της: ουτε

— 'Οσο έπαίζαν η έκα- μναν μάθημα, την ήθελε την Έλλη μαζί της: ουτε

την έμαλε πού την είχε φθάσει, και την υπερέθη μάλιστα τόσο γρήγορα. Αυτό της εφάνητο άσημαντον πράγμα. Το βράδυ όμως, όταν επέστρεφεν ο θεός Αρχης, και το πρωί, όταν επρογευματίζε μαζί του, ή παρουσία της μικράς συντρόφου τη ήτο πολύ όχληρά.

Μίαν ήμέραν εξεπρόγγη είς δάκρυα, διότι ή Έλλη, παρατήρησασα ότι ο κ. Βώρκε δεν είχε κουταλάκι διά τού αύγού του, επήγε και του έφερε μόνη της από τού μ. π. ο. φ. έ. Καί ο κ. Βώρκε, χαϊδέυσας τού μαγουλάκι της, την εύχαρίστησε λέγων:

— Καλή μου νοικοκυρούλα!

— Όχι! όχι! ανέκραξεν ή Ρόζα με θυμόν έκαμε πολύ άσχημα να σας ύπηρετήση!

Η Έλλη, με τά μάτια δάκνοιντα, την εκύτταζεν έκπληκτη, χωρίς να βγάξη λέξιν, ο δε θεός Αρχης ήν έσυρε πληρόσιον του και προσεπάθησε να την καθησυχάση, να την παρηγορήση. Η Ρόζα τώ έκαμνε πάντοτε εντύπωσιν ώραιού μ. π. έ. κούκλας, ζωντανού κομφοτεχνήματος, και ή ιδέα να διαπλάση τόν χαρακτήρα της, δεν τώ είχεν έλλη ποτέ. Δι' αυτόν ήτο χαριτωμένον και θελκτικόν πλαισματάκι, ή παρουσία τού όποιου ώμοιάζε με άκτινα ήλιου μέσα είς τού σπίντι. Τώ ήρεσε να την βλέπη είς τού παράθυρον, όταν έφρευγε τού πρωί, και να την εύρίσκη είς τού κατώφλιον της θύρας, όταν επέστρεφε τού βράδυ. Τώ ήρεσε να την πέρνη είς τού γονατά του, να την φιλή, να παίξη μαζί της, αλλά τίποτε άλλο. Η μίς Σμίλυ της έκαμνε μάθημα ή Βριγίττα την ενέδουε και την εξέδουε ή Ρόζα ήτο τού διασκεδαστικώτερον κοριτσάκι τού κόσμου. Έως εδω έφθανεν ο κ. Βώρκε μακρύτερα δεν έβλεπε.

Διά τούτο και τώρα την έχάιδευσε, την έφίλησε, της έσκούπισε τά δάκρυα, λέγων:

— Α, μά τί άνόητη πού είσαι να κλαις έτσι! Έλα, έλα, παύσε! Άλλη φορά μου φέρνεις έσύ τού κουταλάκι.

— Άλλη φορά μπορεί να μή σας χρειασθί! άπήντησεν ή Ρόζα κλαυθμηρίζουσα.

— Και γιατί έγώ να μή φέρω τού κουταλάκι; Είμαι κακή έγώ; έίπε τότε ή Έλλη, με θρηνώδη φωνήν και αύτή.

Ο δυστυχής θεός Αρχης, άνάμεσα είς τας δύο, τα έχασε, δεν ήξευρε ποίαν να πρωτακούση.

— Όχι, όχι, άπεκρίθη πρὸς την Έλλην με ύφος χαϊδευτικόν, δεν είσαι κακή είσαι πολύ καλό κορίτσι, πού επήγες και μου έφερες τού κουταλάκι. Μόνον πού...

— Όχι, δεν είνε καλό κορίτσι! διέκοψεν ή Ρόζα. Αύτή δεν επρέπε να σας φέρη τού κουταλάκι!

— Ναι, Έλλη μου, μόνον ή Ρόζα έ-

χει τού δικαίωμα να με ύπηρετή. Αυτό τού έκαμνε πάντοτε, και τώρα δεν της άρρέσει να της πέρνη άλλος τά δικαίωμάτά της.

— Έγώ είμαι άνεψία του, και όχι έσύ! εφώνασεν ή Ρόζα. Σένα σε βρήκαμε 'στό δρόμο!

— Ρόζα! Ρόζα!... σιωπή! έίπεν ο θεός Αρχης. Είσαι ή άνεψία μου, ή άγαπητή μου άνεψία, αλήθεια! αλλά και ή Έλλη είνε καλό κοριτσάκι, την επήραμε να κατοικήση είς τού σπίντι μας και την άγαπούμε πολύ. Δεν είνε έτσι;

— Δεν ξέρω! έψιθύρισεν ή Ρόζα.

Και έλεγεν όλην την αλήθειαν. Δεν ήξευρεν ούτε εκείνη, αν την σιγμήν αύτήν άγαπούσε την Έλλην.

— Μας βρήκαν και τες δύο μας 'στη θάλασσα, άπήντησεν ή Έλλη ήρέμα, άτεινίζουσα την Ρόζαν.

— Τι θέλει να πη, θεε Αρχη; ήρώτησεν ή Ρόζα γελωστά, ήσυχη πλέον. Έγώ είμαι ή μίς Ρόζα Βώρκε, ή άνεψία τού θείου Αρχη. Όλος ο κόσμος τού ξεύρει, ότι έγώ είμαι.

— Ναι, ψυχή μου, είπεν ο θεός, άσπαζόμενος την άνεψιάν του. Και έγώ είμαι πολύ εύτυχής πού είσαι ή μίς Ρόζα Βώρκε, ή άνεψία τού θείου Αρχη. Δεν ήξεύρω τί θα έκαμνα χωρίς έσε. Τώρα σ' έσυνείθισα τόσο πολύ!

— Και ποτέ, ποτέ δεν θα γαπήσετε άλλο κορίτσι από μέ!... ποτέ, ναι! Υποσχεθήτε το! θέλω να μου το υποσχεθήτε!

Και τον άγκάλιασε, και τώ έτεινε τά κόκκινα χειλάκια της.

— Ναι, είμθε σύμφωνοι, ποτέ! άπήντησεν ο κ. Βώρκε γελών.

— Σύμφωνοι! ανέκραξεν ή Ρόζα μετά χαράς, ρίπτουσα βλέμμα θριάμβου πρὸς την Έλλην, ή όποια άπετελείονεν ήσυχα τού πρόγευμά της, χωρίς διάλου να της περάση ή ιδέα— διότι είχε ταπεινόφρονα και πλήρη εύγνωμοσύνης την ψυχήν,— να παρεμβή μεταξύ τού θείου Αρχη και της άνεψιάς του.

Η ειρήνην άπεκαταστάθη, ή Ρόζα εκάθησε πλησίον τού θείου της και τώ έφερεν δι' τι έχρειάζετο,—πράγμα τού όποιον ήυχάρισται και τούς δύο.

Μετά την άναχώρησιν τού κ. Βώρκε, τά παιδια ήτοιμάσθησαν νάνέλθουν είς τού σπουδαστήριον. Προηγήτερα όμως ή Ρόζα έπρεξεν είς τού παράθυρον και έστάθη, περιμένουσα να στραφή ο θεός της και να της στείλη ένα φιλή, όπως έγίνετο τακτικά. Η Έλλη έπρεξε και αύτή. Τα κοριτσάκια είχαν την συνήθειαν να παρευρίσκωνται μαζί είς τού παράθυρον, πρὸς αποχαιρετισμόν τού θείου Αρχη. Σήμερον όμως ή Ρόζα δεν ήθελε πολύ να χορηγήση αύτήν την εύχαρίστησιν είς την Έλλην.

— Νά σε πώ, Έλλη, της είπεν είμ-

πορείς να σταθής εδω και να τον κυτάζης, αλλά να θυμάσαι ότι είνε δικός μου θεός, και όχι δικός σου.

— Και ποιός σου είπεν όχι; άπήντησεν ή Έλλη. Είξεύω καλά ότι δεν είνε θεός μου, αλλά είξεύρω επίσης ότι δεν ύπάρχει καλλίτερος άνθρωπος από αυτόν!

Από την ήμέραν αύτήν ο θεός Αρχης έγινε προσεκτικώτερος, και συγκινηθείς από την θερμήν άγάπην της Ρόζας, έφρόντιζε πάντοτε είς αύτήν νανάθητ τας παραγγελίας του. Άλλά και πρὸς την Έλλην έφέρετο με καλωσύνην και με άγάπην. Άλλως τε τού ξένον κοράσιον εφάνητο να έννοη ότι ή πρώτη θέσις ήτο διά την Ρόζαν, και αύτό ήρκείτο να κατέχη την δευτέραν. Η Βριγίττα έλεγεν ότι ποτέ ή Έλλη δεν της έδωκε την παραμικράν άφορμήν να την μαλώση, ή δε μίς Σμίλυ δεν έπαυε να εκφράζεται ένθουσιωδώς περι της έπιμελείας της και τών προόδων της. Ο κ. Βώρκε είχε πλέον άπόφασιν να την κρατήση όριστικώς είς τού σπίντι, όταν, ύστερ' από όλίγους μήνας, ή θετή μήτηρ της Έλλης άνεχώρησεν από τού Δουβλίνον με τόν άνδρα της, διά την πατρίδα του.

Τά δύο κοράσια συνέζων ειρηνικώς, και αν κάποτε έφιλονεικούσαν, τας περισσοτέρας φορές επταίεν ή Ρόζα. Όπως δήποτε άγαπούσε την Έλλην, αν και δεν έλησμόνε ποτέ ότι ήτο ξένον κορίτσι, π. ο. υ. τ. ο. β. ρ. η. κ. α. ν. 'ς τ. ο. δ. ρ. ο. μ. ο. Της ώμιλούσε και της έφέρετο δεσποτικώς, ως άνωτέρα, ή δε Έλλη, πολύ πλέον προχωρημένη από την Ρόζαν είς τά μαθήματα, εύρίσκε φυσικώτατον να την ύπερβαίνη ή φίλη της είς όλα τά άλλα.

Άγαπούσε τρυφερώτατα τόν θεόν Αρχην, την Ρόζαν, την μίς Σμίλυ, την Βριγίταν, καθένα με άγάπην διαφορετικήν. Άλλ' είς τά βάθη της καρδιάς της, διετήρει την άναμνησιν τού προσφιλούς της πατρός, ο όποιος ήτο δι' αύτήν άντικείμενον μεγάλης λατρείας, εν φ' δια την μητέρα της ήσθάνετο παράδοξον αισθημα, τού όποιον δεν ήμπορούσε και αύτή να έννοήση.

Από τόν καιρόν πού διέμενεν είς την οίκίαν τού κ. Βώρκε, διάφορα περιστατικά της παιδικής της ήλικίας επανήρχοντο εκάστοτε είς την μνήμην της, και συχνά ενόμιζεν ότι αναγνωρίζει τας εικόνας τών γονέων της είς τά εικονογραφημένα βιβλία, τά όποια εφυλλομετρούσαν με την Ρόζαν.

— Νά, αύτή μοιάζει της μαμάς! εφώνασεν ένα βράδυ.

Ο θεός Αρχης εκύψεν είς τού βιβλίον τού όποιον εκύτταζεν ή Έλλη, και είδε την εικόνα νεάνιδος άσθενοϋς, εξηπλωμένης είς ένα κρεβάτι.

— Η μητέρα σου ήτο άρρωστη, Έλλη; ήρώτησεν, ένδιαφερόμενος πολύ να μάθη τίποτε διαφωτιστικόν περι τού παρελθόντος τού κορασίου.

— Νομίζω, άπήντησεν ή Έλλη, ότι ή μαμά μου είνε 'στόν ουράνυ.

— Έχεις λάθος! ή δική μου μαμά 'στόν ουράνυ, όχι ή δική σου, ανέκραξεν ή Ρόζα ζωηρώς. Όλος ο κόσμος τού ξεύρει, ότι ή μαμά και ο μπαμπάς μου είνε 'στόν ουράνυ.

— Έμένα ο μπαμπάς μου ζή! διέκοψεν ή Έλλη.

Και έπρόφερε με τόσην έκφρασιν την λέξιν « ζή », ώστε ο κ. Βώρκε συνεκινήθη.

(Έπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Άγαπητοί μου,

ΟΥΡΑΝΟΣ περι τού όποιου θα σας, όμιλήσω σήμερα, δεν είνε ο Άττικός ουράνός, ο ιδιότροπος αυτός και μάγος Πρωτεύς, ο άλλων συχνότατα μορφάς, ο διαγελών τώρα με τού κυανοϋν χρώμα, με τόν λαμπρόν ήλιον και με τά χρυσά νεφύδρια της ανοίξεως... Είνε ο ουράνός

ο μέγας, και ύψηλός και άπειρος, ο υπεράνω νεφών και άτμοσφαιρας, ο περικλείων είς τας άχανείς του άγκάλας τόν ήλιον, την Γην, τούς πλανήτας, τούς άστέρτας, τούς κομήτας, τά νεφελώματα,— τού Σύμπαν. Είμαι βέβαιος, ότι ο ουράνός αυτός σας ένδιαφέρει περισσότερο, άφούτε έγνωρίσθητε με την σφήν και εύγλωττον εκείνην Θείαν Ούρανίαν, ή όποια πέρσει τόσα έκ τών μυστηρίων του σας άπεκαλύψε.

Και όμως, πόσα ακόμη μένουσιν μυστήρια! Ο άστροπληθής, ο φωτεινός αυτός ουράνός είνε πλήρης σκοτούς δι' ήμάς τούς θνητούς, πλήρης μυστηρίων σκοτεινών και άνεξηγηάτων. Ομοιάζει με την άρχαίαν Ισιδα, την άιγυπτίαν εκείνην θεότητα, ή όποια ήτο σκεπασμένη με πέπλον. Και πρὸς τόν πέπλον αυτόν άτεινίζομεν διαρκώς, άφούτε έμάθαμεν να στρέφωμεν τά όμματα πρὸς τά άνω, μήπως διανοιχθί που καμμία πτυχή, και άναλάμψη όλίγον φώς, και μας φωτίση... Προσεκτικώτεροι όλων οι άστρονόμοι, οι έχοντες ώπλισμένους τούς σωματικούς οφθαλμούς διά τού τηλεσκοπίου και τούς οφθαλμούς της ψυχής διά της σοφίας και της έπιστήμης, δεν παύουν παρατηρούντες, εξετάζοντες, άνερευνώντες τας ουράνιας άδύσους.

Πόσα μυστήρια! πόσα προβλήματα πρὸς λύσιν! Είνε γνωστά τόσα περι τού ουράνου, όσα δεν άρκεί ο βίος τού ανθρώπου διά να μάθη λεπτομερώς. Και όμως δεν γνωρίζομεν ακόμη τίποτε. Την τελευταίαν αύτήν εποχήν, όλίγους μήνας πρὸ και μετά την άρχήν τού νέου αιώνος, σημεία και τέρατα έκπληκτικά εφάνησαν είς τόν ουράνόν, τά όποια ένέβαλαν είς μυρίας σκέψεις τούς σοφούς.

Το πρώτον ήτο ή φωταγωγής τού πλανήτη Άρεως. Ολόκληρος συστοιχία φώτων παραδόξων, άσυνήθων, τά όποια έλαμψαν αίφνης και εσβέσθησαν όλα ταυτοχρόνως... Οι πλέον εύφάνταστοι είπον, ότι ήσαν σημεία τών κατοίκων τού Άρεως, ζητούντων συνενόησιν με τούς κατοίκους της Γης. Οι θετικώτεροι έμειδίασαν και άντειπον, ότι τού φαινόμενον ήτο άπλώς μετεωρολογικόν, νέφη δηλαδή φωτισθέντα υπό τού λυκαυγούς τού γείτονος πλανήτη. Άλλά τά φώτα τού Άρεως δεν εφάνησαν πλέον, και τού μυστήριον έμεινε μυστήριο.

Και άλλη είδησις, εκ μέρους τού πληνήτου Άρεως και αύτή, άλλ' άκόμη σπουδαιότερα: Ο άμερικανός ήλεκτρολόγος Τέσλα, ο καταγινόμενος πρὸ πολλού είς πειράματα τού άνευ σύρματος τηλεγράφου, υπ' αύτού επινόηθέντος, ισχυρίζεται ότι κάποτε ή ήλεκτρική συσκευή του εδέχθη τηλεγράφημα παρ' άγνωστου άποστολέως, τού όποιον έλεγεν εύκρινέστατα: « Έν, δ' υο, τρία. » Και ο Τέσλα, μη δυνάμενος να εξηγήση άλλως τού πράγμα, συνέπεράνεν ότι τού τηλεγράφημα προήρχετο εκ τών κατοίκων τού Άρεως. Οι σοφοί πάλιν τού ήμισθήτησαν με μειδιήματα, άλλ' ο Τέσλα επέμεινε και έπιμένει.

Άλλο νέον από τόν ουράνόν: Είς την Σελήνην παρετήρηθη έκρηξις ένός ήφαιστείου. Πολύ σπουδαίον και αυτό, διότι αν άληθεύη, θάποδειχθί ότι ή Σελήνη δεν είνε κόσμος νεκρός, ότι οι κρατήρες της ενεργούν, ότι έπομένως έχει άτμόσφαιραν, και ότι πολύ πιθανόν να έχη και κατοίκους. Τι κρίμα να μη έπιτύχη τού μέγα τηλεσκοπίον, τού όποιον κατασκεύασαν οι Παρισίνοι διά την έκθεσίν των, και τού όποιον θα έφερε την Σελήνην είς άπόστασιν χιλίων μέτρων! Τού ζήτημα τότε θα έλυετο εξ αυτοψίας, χωρίς να περιμένομεν έκρήξεις ήφαιστείων, διά να εξαγάγωμεν συμπέρασμα!

Άς αφήσωμεν τώρα τόν άστέρτα τού πρώτου μεγέθους—άλλο νέον αυτό,—ο όποιος ανεφάνη, δεν ένθυμούμαι είς ποίον άστέρτισμόν, και πάλιν εσβέσθη, και άς επανέλθωμεν είς τόν Τέσλα. Σας είπα, ότι ο άμερικανός ήλεκτρολόγος, τού όποιου τού όνομα έγινε κατ' αύτας παγκόσμιον, έπιμένει. Έπιμένει να ποκαταστήση συγκοινωνίαν μεταξύ τών κατοίκων της Γης και τών κατοίκων τού Άρεως! Τά πρώτα πειράματα τού άνευ σύρματος τηλεγράφου έστέφθησαν υπό έπιτυχίας. Τώρα έτοιμάζει

νέα, δι' άπόστασιν ακόμη μεγαλύτεραν. Και αν έπιτύχουν και αύτά, αν κατορθώση να κατασκευάση συσκευήν, ικανήν να εξαποστέλλη ήλεκτρικά ρεύματα χωρίς σύρμα, διά τού αιθέρος μόνον, είς μεγάλας άποστάσεις— από την Ευρώπην είς την Άμερικήν π. χ.—τότε θα κατασκευάση άλλην, ακόμη ισχυροτέραν, ικανήν να εξαποστέλλη ρεύματα από την Γην είς τούς πλανήτας!

Και φαντασθήτε να εξυπνήσωμεν καμμίαν ήμέραν, και να ίδώμεν είς τας έφημερίδας, όπως βλέπομεν σήμεραν τηλεγραφήματα από τά Παρίσια ή από τού Λονδίνον, τηλεγραφήματα από τόν Άσρον! Ω, βεβαίως τότε ο Τέσλα θα γίνη ο ένδοξότερος τών επί γης ανθρώπων! Άλλ' αν αύτά όλα είνε όνειρα και ουτοπία;

Α, όχι, κανείς δεν ήμπορεί να τού βεβαιώση! Κανείς δεν ήμπορεί να είπη τί έπιφυλάσσει τού μέλλον!

Σας ασπάζομαι, ΦΙΛΙΩΝ

ΤΑΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΟΣ (Κατά τόν Δισώπειον μύθον)

Έσυνάχθησαν μιά μέρα της Ελλάδος τά πουλιά— άπ' τού σπίν' ως τού γεράκι— να εκλέξουν Βασιλεία.

Τότε πρώτο τού παγώνι άνεβαίνει σε κλαδί, τή χρυσήν ουρά του απλώνει κ' έτσι λέει και κελαδεί:

— Έπειδή έγώ, πουλιά μου, χρυσά έχω τά φτερά, λιγυρό τάναστημά μου, και πολύχρωμη ουρά,

τή βασιλική κορώνα είνε δικαιο, φρονώ, να φορέσω, και έμμεως Βασιλείας σας να γενώ!

Τά πουλάκια τότε τρέχουν με χαρούμενη λαλιά τού χρυσόπτερο παγώνι να εκλέξουν Βασιλεία.

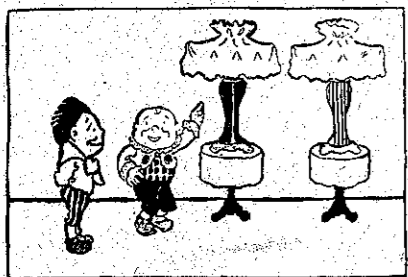
Μά κι ή Καλιακούδα τρέχει και του λέει με σοβαρό: —Νού και γνώσι δεν θα έχη τού κεφάλι σου, θαρρώ.

Δεν έσκέφθηκες όλίγο, Φαντασμένο μου πουλί, πώς για νάσαι Βασιλείας μας δεν άρκ' ή χρυσή στολή;

Πρώτα θέλομε να είσαι γνωστικό και δυνατό... να μη τρέμης και φοβήσαι τόν λιοντόκαρδο άετό γιατί αν μας κυνηγήση με τά νύχια τά σκληρά, είς τί θα μας ώφελήση ή πολύχρωμη σ' ουρά;

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΛΑΜΠΕΣ ΖΩΝΤΑΝΕΣ

Όταν βλέπη κανείς δύο λάμπες, ύψηλές, επάνω εις τὰ στερεὰ βάθρα των, μετὰ πλατειά σκιαδιά των, εἴμπορεῖ βέβαια νὰ σκεφθῇ πολλὰ πράγματα, ἀκόμη καὶ τὴν ρῆσιν τοῦ Εὐαγγελίου, ὅτι ὁ ἔχων λόγον δὲν κρύπτει αὐτὸν ὑπὸ τὸ μῦθον... Εἶνε ὁμῶς ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε τί ἐσκέφθησαν δύο παιδιὰ, ὁ Γιαννιὸς καὶ ὁ Μαρῆς, δύο διαβολάκια πρώτης τάξεως, ὅταν μίαν ἡμέραν ἐτρύπωσαν εἰς τὸ σαλόνι τοῦ κυρίου Ἀνεμοδούρα, καὶ εἶδαν τὰς δύο λάμπες.

— Καὶ ἴσια μετὰ τὸ δικό μου! εἶπεν ἀμέσως ὁ Μαρῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἔννοοῦσε νὰ φαίνεται εἰς τίποτε κατώτερος ἀπὸ τὸν σύντροφόν του. — Δὲν μοιάζουν ὡς παιδιὰ μετὰ μεγάλα καπέλα, ἀπ' αὐτὰ ποῦ φοροῦν μερικά κορίτσια τὸ καλοκαίρι; ἠρώτησεν ὁ Γιαννιὸς. — Μωρὲ ναί! εἶπεν ὁ Μαρῆς. Καλά το ἤρως! — Για νὰ σου πῶ κάτι τί, ἐξηκολογήσεν ὁ Γιαννιὸς, εἰς τὸν ὅποιον ἡ παρομοίωσις ἐνέπνευσεν ἑξαφνα μίαν ἰδέαν. Μπαίνομε μετὰ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ

καπέλα, νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμῃ ἡ κυρὰ Κρουσταλένια, τώρα ποῦ θὰ ἔλθῃ νὰ ξεσκονίσῃ;

— Νὰ γίνωμε λάμπες δηλαδῆ;... Ναί, ναί! ἔλα! εἶπεν ὁ Μαρῆς προθυμῶτατος.

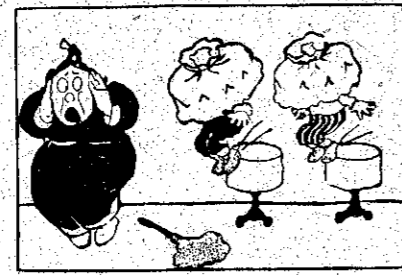
Καὶ ἀμέσως τὸ σχέδιον ἐτέθη εἰς ἐνεργειαν. Ἡ λάμπες κατεβιάσθησαν ἀπὸ τὰ βάθρα των, ἐξεσκουφώθησαν, ἐκρύβθησαν εἰς τὴν γωνίαν, καὶ εἰς τὴν θέσιν των ἀνέβησαν τὰ δύο παιδιὰ, ἐφόρεσαν τὰ δύο σκιαδιά, καὶ ἐστάθησαν εἰς προσοχὴν ὡς μικροὶ στρατιῶται... Μετὰ τί κόπον ἐκρατοῦσαν τὰ γέλια! ἀλλ' εἶχαν τὴν ἐλπίδα ὅτι ἀργότερα θὰ γελάσουν περισσότερον...

Νὰ σέ' ὀλίγον ἡ κυρὰ-Κρουσταλένια, μετὰ τὸ ξεσκονιστῆρι εἰς τὰ χέρια...

Προχωρεῖ κατ' εὐθείαν 'στὲς δύο λάμπες. Δὲν ἔχει καμμίαν ὑποψίαν ἢ δυστυχίαν. Εἶνε ἀφρημένη τὴν ἐργασίαν τῆς τὴν κάμνει ὀλιωθιέλου μηχανικῶς. Καὶ ἀρχίζει νὰ ξεσκονίζῃ, πρώτα τὰ βάθρα, ἔπειτα... Μπα! Ἡ λάμπες ἐζωντάνευσαν; Νά, ἐσήκωσαν τὰ δεξιὰ των πόδια καὶ αἱ δύο, ὡς νὰ ἤθελαν νὰ τὴν εὐκολύνουν εἰς τὸ ξεσκονισμὸν!!!

Ἡ κυρὰ-Κρουσταλένια νομίζει εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι βλέπει κανὲν ἀστεῖον ὄνειρον... Τὸ χέρι τῆς ὁμῶς ἐξακολουθεῖ τὴν μηχανικὴν ἐργασίαν καὶ ξεσκονίζει τὸ ἓνα πόδι. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ σηκώνουν τώρα

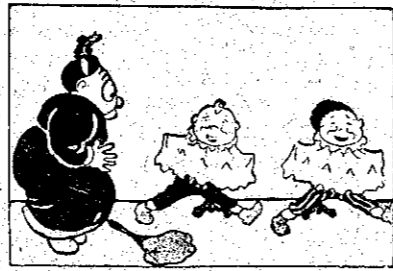

τὰριστερὰ των πόδια. Ἡ Κυρὰ-Κρουσταλένια συνέχεται. "Ὅχι! δὲν βλέπει ὄνειρον! Ἡ λάμπες ἐζωντάνευσαν, ἀλήθεια ἐστοίχισαν!... Θὰ εἶνε συνέργεια τοῦ Διαβόλου! Τὴν πιάνει ἕνας φόβος, μὰ ἕνας φόβος, ποῦ σηκώνονται τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς τῆς καὶ τῆς πέφτει τὸ ξεσκονιστῆρι ἀπὸ τὰ χέρια. Καὶ ξεφωνίζει:

— Παναγία μου!... Χριστέ μου!... βοήθεια!

Ὁ Γιαννιὸς καὶ ὁ Μαρῆς δὲν ἀντέχουν πλέον. Σκιάζουν τὰ γέλια καὶ πετοῦν ἀπὸ τὰ βάθρα. Πετοῦν κάτω τὰ σκιαδιά, καὶ... τὸ βάζουν 'στὰ πόδια.

Εἰς τὰς φωνὰς ὁμῶς τῆς δυστυχούς

κυρὰ-Κρουσταλένιας, προστρέχει ὁ κύριος Ἀνεμοδούρας, συλλαμβάνει τὰ δύο διαβολάκια ἀπὸ ταυτῆα καὶ μετὰ τὸ μπαστοῦνι του... "Εἶ, εἶνε περιττὸν νὰ σας εἶπω τί τα ἔκαμε μετὰ τὸ μπαστοῦνι του. Ὁ Γιαννιὸς καὶ ὁ Μαρῆς ὅα ἐπροτιμοῦσαν πολὺ τὸ ἀκακὸν ξεσκονιστῆρι τῆς κυρὰ-Κρουσταλένιας. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὅταν ἐγύρισαν εἰς τὸ σπῆρτιν, δὲν εἶχαν οὔτε ἴχνος σκόνῃς ἐπάνω των. Φαίνεται ὅτι καὶ τὸ μπαστοῦνι ξεσκονίζει καλά.

Καὶ ἂν τοὺς ἐρωτήσετε, οὔτε καὶ αὐτοὶ δὲν θὰ ἠξυρουν νὰ σας ἀπαντήσουν ἀνεγέλασαν περισσότερον ἢ ἂν ἐκλασαν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια). ΑΠΟ ΝΗΣΟΥ ΕΙΣ ΝΗΣΟΝ

Ἀπέναντι τοῦ Καπουτσινοῦ ἀνοίγεται τὸ στόμιον τοῦ Ἀπουρίτου, βραχίονος τοῦ Ἀπούρη. Τὸ δέλτα τοῦ μεγάλου τούτου παραποτάμου ἀνεφάνη μετὰ δύο ὥρας ἀκόμη. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ὁ κ. Μιγκέλ ἠρώτησε τοὺς συναδέλφους του, διατί τελος πάντων νὰ μὴν εἶνε Ὁρενόκος ὁ Ἀπούρης μᾶλλον, παρά ὁ Ἀταβάτος ἢ ὁ Γουαβιάρης.

— Ὅχι δά!.. ἀντίπεν ὁ κ. Φέλιπ. Καὶ εἴμπορεῖ ὁ Ἀπούρης νὰ εἶνε ἄλλο πρᾶγμα εἰμὴ παραποτάμιον ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐδῶ ἔχει πλάτος πλέον των τριῶν χιλιάδων μέτρων;

— Καὶ δὲν βλέπετε τὰ νερά του, ποῦ εἶνε θολά καὶ ὑπόλευκα, ἀνέκραξεν ὁ κ. Βαρίνας, ἐν ᾧ αὐτὰ ἐδῶ, ἀπὸ τὴν Βολιβάρην, εἶνε καθαρά καὶ διαυγῆ;

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ μειδιῶν ἄς θέσωμεν λοιπὸν τὸν Ἀπούρη ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ. Ἀλλὰ μὴ σας μέλῃ θὰ εὐρεθοῦν καθ' ὁδὸν καὶ ἄλλοι ὑποψήφιοι!

Ὁ Ἀπούρης ὀνομάζεται δικαίως «ὁ ποταμὸς των ἰλάνων», διότι διαδρέχει τὰς πλουσίας καὶ ἀπεράντους ἐκείνας ἐκτάσεις, τὰς τῶσον καταλλήλους διὰ τὴν

γεωργίαν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν, τὰς εὐφρόους πεδιάδας, αἱ ὁποῖαι ἐγκλείουν τὸν μᾶλλον εὐρῶστον καὶ φιλόπονον λαὸν τῆς κεντρῶς Βενεζουέλας.

Σημειωτέον ἐπίσης, — καὶ τοῦτο ὁ Παῦλος ἀντελήθη διὰ τῶν ἰδίων του ὀφθαλμῶν, — ὅτι οἱ κροκοδείλοι ἀφθονοῦν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἀπούρη, ἢ θολότης τοῦ ὁποίου τοῖς ἐπιτρέπει νὰ πλησιάζουν τὸ θῆμα των εὐκολώτερα. Μερικὰ ἀπὸ τὰ τερατώδη αὐτὰ σαυροειδῆ ἀνεφάνησαν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνων μέτρων ἀπὸ τῆς Γαλλινέτας. Εἰς ἐρώτησιν τοῦ Παύλου, ὁ κυβερνήτης Βαλδέξ ἀπήνησεν:

— Αὐτὰ τὰ ζῷα δὲν εἶνε ὄλα ἐπικίνδυνα. Ὑπάρχουν κροκοδείλοι, παραδείγματος χάριν αὐτοὶ ποῦ ὀνομάζομεν μπάβουε, οἱ ὁποῖοι δὲν πειράζουν οὔτε τοὺς κολυμβητάς. Οἱ κεβάδοι ὁμῶς, ἐκεῖνοι δηλαδῆ ποῦ ἔχουν πιά δοκιμάσῃ τὸ ἀνθρωπινὸν κρέας, εἶνε ἱκανοὶ νὰ ἐφορμήσουν καὶ 'στὴ βάρκα, διὰ νὰ πιάξουν ἄνθρωπον.

— Ἄς κοπιᾶσουν! ἀνέκραξεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Ὅχι, θεῖέ μου, νὰ μὴ κοπιᾶσουν! ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, δεικνύων φοβερὸν κροκοδείλιον, μήκους ἑξέ μέτρων, τοῦ ὁποίου αἱ σιαγόνες ἀνοίγοκλείοντο μετὰ κρότον μεγάλον.

Ἄλλ' ἐκτὸς των κροκοδείλων, καὶ ἄλλα τέρατα ἀπαντᾷ κανεὶς εἰς τὸν Ὁρενόκον καὶ εἰς τοὺς παραποτάμους του. Εἶνε οἱ κάριβαι, ἰχθύς ἀλκιμοὶ, δυνάμειοι νὰ θραύσουν δι' ἐνὸς κτυπήματος τὸ ἰσχυρότερον ἄγκιστρον, καὶ των ὁποίων τὸ ὄνομα, συγγενές μετὰ τὸ ὄνομα των ἀνθρωποφάγων Καραϊῶν, φανερόν ἐστιν καὶ ἐγγέλεις ἐκ τοῦ εἶδους των ἠλεκτροφόρων, τὰ ὅποια φονεύουν τοὺς ἄλλους ἰχθύς μετὰ ἠλεκτρικὰς ἐκκενώσεις, τὰς ὁποίας καὶ ἄνθρωπος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ ἀβλαβῶς.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὰ πλοιάρια ἐπλευσαν παρά τὰς ἀκτὰς νήσων τινῶν, κατὰ μήκος των ὁποίων τὸ ρεῦμα ἦτο ταχύτερον, οὕτως ὥστε, μίαν ἢ δύο φορές, ἠναγκάσθησαν νὰ μεταχειρισθῶν τὴν ἐσπίλλαν, προσδεθείσαν εἰς στερεὰς ρίζας δένδρων.

Ἐν ᾧ διήρχοντο πρὸ τῆς νήσου «Βερίζα δὲ Μόνον», πολυάριθμοι πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν ἀπὸ τῆς Μαρσιάλης. Πέντε ἑξ νήσων ἐπῆσαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ποταμοῦ. Τὰς εἶχον φονεύσῃ ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ φίλοι του.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ἡ κουριάρα, ἡ μικρὰ λέμβος, ἐπλησίασε τὴν Γαλλινέταν.

— Για νὰ βγῆτε λιγάκι ἀπὸ τὸ συνεισθημένο! εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ προσφῆρων ζεῦγος νησῶν.

Ὁ Παῦλος Κερμῶρ ἠδ' ἀχάριστησεν εὐ-

γενέστατα τὸν κ. Μιγκέλ, ἐν ᾧ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἠρκέσθη νὰ γρυλλίσῃ.

Ἐρωτήσας τὸν νεανίσκον πῶς ἐπέρασε τὰς δύο ἡμέρας τοῦ ταξιδίου καὶ λαθῶν ἀπάντησιν ἱκανοποιητικὴν ὑφ' ὅλης τῆς ἐπόψεως, ὁ κ. Μιγκέλ ἀπεχαιρέτισε τὸν ἀνεψιὸν καθὼς καὶ τὸν θεῖον, καὶ ἡ κουριάρα τὸν ἐπανέφερεν εἰς τὴν Μαρσιάλην.

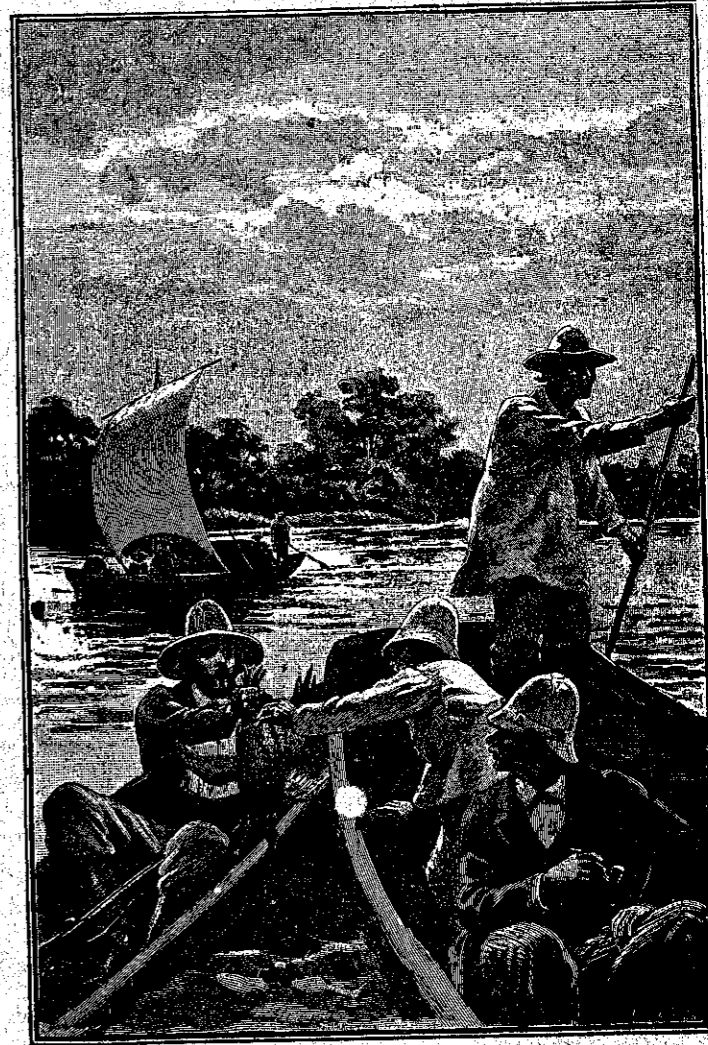
Τὸ ἐσπέρας, τὰ δύο πλοιάρια ἤραξαν παρά τὴν νήσον Παζαράλην, διότι ἡ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ εἶνε πλήρης βράχων, ἐπὶ των ὁποίων ὁ κ. Σαφφραζῶν ἀνέγνωσε πολλὰς ἐπιγραφὰς, ὀφειλομένας εἰς τὰ μαχαίριδια των ἐμπόρων, οἱ ὁποῖοι συχνάζουν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ποταμοῦ.

Ἐδείπνησαν μετὰ πολλὴν ὄρεξιν. Αἱ νήσοι, μαγειρευθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Μαρσιάλῃ, ὁ ὁποῖος ἠξέυρε καλὰ ἀπὸ μαγειρικῆν, εἶχον κρέας νοστιμώτατον καὶ εὐώδες, πολὺ ἀνώτερον ἀπὸ τὸ κρέας των νησῶν τῆς Εὐρώπης. Τὴν ἐνάτην ὥραν κατεκλήθησαν. Τὸ παιδίον ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς στρωμνῆς, εἰς τὸ μέρος τοῦ ὑποστέγου, τὸ ὁποῖον τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς θαλαμῆκος, ὁ δὲ θεῖός του, πιστὸς εἰς τὴν συνήθειάν του, ἦλθε καὶ τὸν ἐσκέπασεν ἐπιμελῶς μετὰ τὴν κουνουπίεραν.

Τί κουνουπία! μὰ τί κουνουπία! Ὁ λοχίας Μαρσιάλῃς ἐδικαίωσε πληρέστατα τὸν Σαφφραζῶν, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι «αὐτὴ εἶνε ἴσως ἡ μεγαλύτερα δυσχέρεια, ἑξ ὅσων παρουσιάζει τὸ ταξίδιον τοῦ Ὁρενόκου.» Μυριάδες κέντρων φαρμάκων ὡς πληγῶνον ἀκαταπαύστως, καὶ ἡ πληγὴ οὐκ ἐπὶ φλόγῳσιν, καὶ οὐκ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας, καὶ κάποτε φέρει πυρετὸν ἰσχυρὸν. Φαντασθῆτε λοιπὸν μετὰ πόσῃν προσοχῇ ὁ θεῖος ἠπλώσε τὸν

προστατευτικὸν πέπλον περὶ τὴν κλίνην τοῦ ἀνεψιοῦ, καὶ πόσους καπνοὺς ἐβγάλεν ἀπὸ τὴν πίπαν του, διὰ νὰ πομακρύνῃ πρὸς στιγμὴν τὰ φοβερὰ ἔντομα, καὶ μετὰ πόσον δυνάτῃ κτυπήματα συνέθλιβεν εἰς τὰς παλάμας του, ὅσα ἐξ αὐτῶν προσεπάθουν νὰ διεισδύσουν ὑπὸ τὰς πτυχὰς!

— Φθάνει, καλέ μου Μαρσιάλῃ, τῷ ἔλεγεν ὁ Παῦλος, θὰ σπᾶσῃς τὰ χέρια σου. Εἶνε περιττὸν νὰ κάμῃς τόσον κόπον, τίποτε δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ κοιμηθῶ.

«Γιὰ νὰ βγῆτε λιγάκι ἀπὸ τὸ συνεισθημένο! εἶπεν ὁ Μιγκέλ.» (Σελ. 81, στ. α')

— Ὅχι! ἀπεκρίνετό ὁ γηραιὸς στρατιώτης, δὲν θέλω οὔτε ἓνα ἀπὸ τὰ κατηραμένα αὐτὰ κουνουπία νὰ σφυρίξῃ 'στ' αὐτιά σου!

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον του, ἕως ὅτου δὲν ἠκούετο πλέον οὔτε ὁ παραμικρὸς ὑποπτος βόμβος. Κατόπιν, ἄφ' οὗ εἶδεν ὅτι ὁ Παῦλος ἀπεκοιμήθη, ἀπῆλθε νὰ κατακλιθῇ. Αὐτὸς περιεφρόνησε τὰ δῆγματα των ἔντομων καὶ δὲν ἔλαβε τὰ μέτρα του. Ἀλλὰ τὰ ἔντομα δὲν τον περιφρόνησαν, καὶ του ἐρρίχθησαν εἰς τὰ καλά, καὶ ὁ δυστυχὴς λοχίας ἐξόνετο ὅλην τὴν

νύκτα τόσο δυνατά, ώστε το πλοιάριον έτρεψε.

Την έπαύριον, τα πρυμνήσια έλύθησαν και τα ιστία άνεπετάσθησαν. Ο άνεμος ήτο ευνοϊκός, άν και διαλείπων. Μεγάλα νέφη έκάλυπτον τον ουρανόν, ή δε βροχή έπιπτε τόσο όρμητική και ραγδαία, ώστε οι έπιβάται ήναγκάζοντο να μένουν διαρκώς εις το ύπόστεγον.

Εις την αρχήν, συνήντησαν ρεύματα αρκετά ισχυρά, διότι ή κοίτη του ποταμού έστένευε, φρακτομένη από νησίδας. Παρέστη μάλιστα ανάγκη να πλησιάσουν την άριστεράν όχθην, όπου ή αντίστασις των υδάτων ήτο μικροτέρα. Η όχθη αυτή, από του στομιού του Απουρίτου μέχρι του Αράουκα, δηλαδή επί έκτάσεως διακοσίων χιλιομέτρων, παρουσιάζει όψιν βελωδή. Έδώ κυρίως εινε ή έδρα των άγρίων νησσών και τα πτηνά ταυτα ειγε τόσοσ πολυάριθμα, ώστε λέγεται ότι σύνταγμα όλόκληρον ήπικουό, στρατοπεδεύσαν παρά το τέναγος, έτραφη επί δεκαπέντε ήμέρας αποκλειστικώς με άγρίας νήσσας, χωρίς να παρατηρηθή έπαισθητή ελάττωσις εις το άμέτρητον πλήθος των.

Έννοείται, ότι την ελάττωσιν ταυτην δεν έπέφερον ούτε οι κύνηγοί της Γαλιλιέτας και της Μαριπάρης, άρκεσθέντες να φονεύσουν μόνον μερικας δωδεκάδας. Ο Παύλος έφριψε και αυτός μερικας βολας έπιτυχεύς, προς μεγάλην χαράν του λοχιού Μαρσιάλη, ό όποιος, φρονών ότι ή χάρις πρέπει να ανταποδίδεται, έστειλε μέρος του θηράματός του προς τον κ. Μιγκελ και τους φίλους του. Δεν ήθελε, βλέπετε, να τους χρεωστή τίποτε.

Την ήμέραν εκείνην, οι κυβερνηται των πλοιαρίων έπέδειξαν έκτακτον ικανότητα προς άποφυγήν των σκοπέλων. Το πλοιάριον, το όποιον θα συνεκροσέτο κατά τινος των βράχων εκείνων, θα έχανετο αναμφιβόλως εις τα ύδατα τα έξογκωμένα πολυ υπό των βροχών. Αλλ' έκτός του κινδύνου ταύτου, ή άποφυγή του όποιου άπήτει μεγάλην δεξιότητα περι τον χειρισμόν του πηδαλιού, έπρεπε να προφυλάττωνται και από τους πλεόντας κορμούς. Τα δένδρα ταυτα ειλον άποσπασθή έκ της νήσου Ζαμουρας, ή οποία, από τινων ήδη ετών, ήρχιτο να διαλύεται εις τεμάχια. Ως ήδυνήθησαν να ντιληφθούσ οι ταξειδιώται, ή νήσος αυτή, διαβρωθεισα δια της διεισόδσεως των υδάτων, έπλησίαζε την τελείαν αυτής άποσύνθεσιν.

Τα πλοίαρια προσήγγισαν να διανυκτερεύσουν εις την νήσον Καζιμιρίταν. Έδώ εύρον αρκετά ασφαλές καταφύγιον κατά του άνέμου και της βροχής. Καλύβαι τινές έγκαταλειμμέναι, χρησιμεύουσαι συνήθως εις τους άλιεις των χελωνών, παρέσχον εις τους έπιβάτας άσυλον

άσφαλέστερον του ύποστέγου των πλοιαρίων, — εις τους έπιβάτας δηλαδή της Μαριπάρης, διότι οι της Γαλιλιέτας, άν και προσκληθέντες, δεν εδέχθησαν ναποβιθασθούσ.

Εις την νήσον Καζιμιρίταν άφθουόν πιθηκοί, τίγρεις, πάνθηρες. Εύτυχώς, ή θύελλα ήνάγκασε τα θηρία να μείνουν εις τους μυχούς των δασών των, και αι καλύβαι της άκτης δεν προσεδλήθησαν. Μόνον κατά τα διαλείμματα του άνέμου άντήχουν αι άγρια όρυγαί των τίγρεων και αι όξείαι κραυγαί των πιθηκών.

Την έπομένην, ή όψις του ουρανού ήτο καλλιτέρα. Τα σύννεφα ειχον χαμηλώση την νύκτα. Τον ραγδαίον ύετον εδέχθη βροχή λεπτή, αλλά και αυτή έπαυσε την αύγήν. Ο ήλιος άνεφαινετο κατά διαλείμματα, και υπό άνεμον σταθερόν βορειοανατολικόν, τα πλοίαρια έξέπλευσαν.

Έδώθεν, μέχρι της Μπουένα Βίστα, ό Ορενόκος, πριν να τραπή προς νότον, σχηματίζει μίαν καμπύλην προς δυσμάς. Η κοίτη του εύρύνεται πολυ και παρουσιάζει θέαμα μεγαλοπρεπές. Ο λοχιός Μαρσιάλης, κατενθουσιασμένος, εφώνασε προς τον άνεψιόν του:

— Έ, Παύλε! έδω να ιδής που είμεθα σήμερα!

Το παιδίον εξήλθεν από το ύπόστεγον, και εκάθησε παρά την πύραν του πλοιαρίου, του όποίου το ιστιον εκολπούτο όπισθεν του. Η ατύσφαιρα ήτο διαυγεστάτη, και περίξ διεκρίνοντο καθαρώσ οι μακρυσμένοι όρίζοντες των ίλάνων.

Τότε ο λοχιός Μαρσιάλης έπρόσθεσε: — Καλέ να μην έγυρίσαμεγ εις την αγαπητήν μας Βρετανην και δεν το ζεύρω;

— Σ' έγνώ, άπεκρίθη ο Παύλος. Θέλεις να πής, ότι ο Ορενόκος όμοιάζει έδω με τον Λείγγρα.

— Ναι, Παύλε, με τον Λείγγρα μας, εκεί κοντά 'στη Νάντη μας... Κύταξε εκείνους τους κίτρινους άμμιους εκεί! Αν έβλεπα και πέντε έξ φορτηγίδας 'στη γραμμή, με τα μεγάλα εκείνα τετραγωνα πανιά των, θα μου εφαινετο, αλήθεια, ότι ταξειδεύομε 'στην πατρίδα μας!

— Έχεις δικη, καλέ μου Μαρσιάλη, ή όμοιότης εινε καταπληκτική. Οπισωδήποτε, αυται αι μεγάλαι πεδιάδες, που έκτεινόνται από έδω και από εκεί, μου ύπενθυμιζουσ μάλλον τα λειβάδια του κάτω Λείγγρας.

— Αλήθεια, αλήθεια, άνεψιέ μου! Νά, τώρα μου φαίνεται πως θα έλθη το άτμόπλοιον από την Σαιν-Ναζαίρην.

— Αλλά και να έλθη, θείέμου, άπεκρίθη ο νεανίσκος μειδιών, ήμεις δεν θα το πάρωμεν... θα το άφήσωμεν να περάση. Νάντη για 'μας εινε τώρα εκεί που εύρίσκειται ο πατέρας μου 'αλήθεια;

— Ναι, εκεί που εύρίσκειται ο γενναί-

ος μου συνταγματάρχης! Και όταν θα τον βρούμε, όταν θα μάθη ότι δεν εινε μόνος εις τον κόσμον, τότε θα ταξειδεύση μαζί μας εις τον Ορενόκον, πρώτα με πλοίαριον, έπειτα με τον Σίμιωνα Βόλιβαρ... έπειτα θα πάρη μαζί μας το άτμόπλοιον της Σαιν-Ναζαίρης... και αυτή τη φορά πιά δια να γυρίση 'στη Γαλλία!

— Ο θεός και ο λόγος σου! έψιθύρισεν ο Παύλος.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ Η ΟΛΓΑ

“Όσον διαφέρει το μαύρον από το άσπρον, ή νύκτα από την ήμέραν, άλλο τόσοσ διαφέρει και ή Μαρία από την “Ολγαν.

“Όταν θα ζητήση τίποτε από την ύπνρέρριαν, ή Μαρία θα το κάμη πάντοτε με γλυκύτητα, με ευγένειαν

— Μαργαρώ, σε παρακαλώ, κάμη μου τη χάρι να μου κόψης λίγα ψωμί και να μου το άλείψης με βούτυρο.

Και άμα ή Μαργαρώ της έτοιμάση την φέταν, ποτέ ή Μαρία δεν παραλείπει να της ειπή:

— Ευχαριστώ, Μαργαρώ μου.

Η “Ολγα άπεναντίας:

— Άννα! ψωμί γρήγορα!.. Διέ την τη χαζή, που μου κόβει όλο πέτσα!... Δεν θέλω εγώ πέτσα!... Από το άλλο μέρος, άνόητη! Έλα, τι φετίτσα εινε αυτή; Για σπουργίτη με πήρες; Κι' άλλο γρήγορα!

Και ή “Ολγα εξακολουθεύ ούτω δια πολλήν ώραν, συνοδεύουσα τα βάνουσα λόγια της με κινήματα βίαια. Γουρλώνει τα μάτια της, σφίγγει τα δόντια της, κτυπά τα πόδια της. Και εις το τέλος, δια να ευχαριστήση την Άνναν που της έδωσεν ό,τι εζητούσε, της βγάξει την γλώσσαν της.

Δυστυχισμένη Άννα! Πόσας φορές εσκέπασε το πρόσωπόν της με την ποδιάν της και έχυσε δάκρυα πικρά! Και τί ύπομονήν έπρεπε να έχη, δια να ύπηρετή κοράσιον με τόσοσ τραχείς τρόπους!

“Όταν την έρωτούσ, ή Μαρία άποκρίνεται: Μάλιστα, κύριε! μάλιστα, κυρία! όχι, κύριε! όχι, κυρία. Η “Ολγα, με ύφος πάντοτε σαν θυμωμένον, άπαντά ξηρότατα ένα ναι ή ένα όχι, όπως θα έχαιμεν ο χειρότερος μάγκας του δρόμου.

“Όταν έρχόνται άνθρωποι εις το σπίτι, ή Μαρία τρέχει και τους πρυπαντά, τους προσφέρει καθίσματα και εϊδοποιεί την μητέρα της.

Η “Ολγα όμως δεν χαιρετά κανένα, ούτε προσκαλεί κανένα να καθήση. Αυτή πέρνει το καλλιτερον κάθισμα, ένθρονίζεται, κутτάζει άγέρωχος, και έρωτά:

— Τι θέλετε;

“Όταν ή μητέρα της συνομιλή με κυρίας, αι όποιαί ήλθαν προς έπίσκεψίν της, ή Μαρία άποσύρεται από διακρίσιν και άν την προσκαλέσουν να μείνη, κάθεται σιωπηλή, και περιμένει να της όμιλήσουν δια να λάβη τον λόγον.

Η “Ολγα δεν πολυσκοτίζεται δια τέτοια. Αμέσως λαμβάνει μέρος εις την συνομιλίαν' ύφονει την φωνήν ως να ώμιλει προς κωφούς και έρωτά, και ώμιλεί, χωρίς ναφίνη καιρόν εις τους άλλους να προφέρουν ούτε μίαν λέξιν.

Πτωχός κτυπά την θύραν. Η Μαρία τρέχει, φέρνει την τσέπην της να εύρη καμμίαν πεντάραν, ή άν δεν έχη, τρέχει και ζητεί από την μητέρα της. Δίδει την πεντάρα εις τον πτωχόν με προθυμίαν και με καλωσύνην.

— Ο Θεός να σου φυλάγη τους γονείς σου, καλό μου κορίτσι, λέγει ο πτωχός.

— Ευχαριστώ, να είσαι καλά, άπαντά ή Μαρία.

Η “Ολγα όμως τί κάμη; Βροντά την θύραν κατά πρόσωπον του πτωχού ζητιάνου, και άντι έλεημοσύνης, τή ρίπτει την ύβριν:

— Τι γυρσέει έδω αυτός ο κούρελιάρης;

Ίδου τί άσχημον πράγμα κάμη; ή “Ολγα!

Η Μαρία, ή σεβομένη όλους, σέβεται ακόμη περισσότεροσ τους γέροντας, διότι εις τον σεβασμόν τον όφειλόμενον προς τον πλησίον, προστίθεται ο σεβασμός, ο όφειλόμενος προς την ήλικίαν, την όποιαν κατέστησαν τόσοσ σεβαστήν αι μακραί δοκιμασίαι του βίου.

ΑΛΛ' ή “Ολγα δεν σέβεται τίποτε. Μίαν ήμέραν, γηραια Κυρία, κυρτωμένη από το βάρος των ετών, συνωμιλει με την μητέρα της. Μόλις την βλέπει, ή “Ολγα βάζει τα γέλια και φωνάζει:

— Ίδες, ιδές τί άστείο μουτρο! Καλέ αυτή μοιάζει με τον Καραγκιόζη του άδελφού μου! Ίδες που ή άκρη της μύτης και ή άκρη του πηγουνιού της ένώθησαν!

Η “Ολγα έτιμωρήθη, όσον της ήξιζε. Αλλά τί με τοϋτο; Η “Ολγα εινε κορίτσι βάνουσον, άπότομον, που όλοι το άποστρέφονται, ακόμη και ή Άννα. Η Μαρία εινε κορίτσι ευγενές, γλυκομίλητον, και όλοι την αγαπούσ.

(J.—H. Fabre) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Σου είπα, Γιάννη, να μη βάζης το μαχαίρι 'ς το στόμα!

— Και που να το βάζω; 'ς τα μάτια μου; Έστίαλη από Ιωάννου Β. Οίονομοπούλου.

Ο Πατήρ. — Πάλι έμαθα πως δεν πηγαίνεις καλά 'ς το Σχολείο!

Ο Υιός. — Δε διορθώθ' ο δρόμος, και να ιδής τί καλά που θα πηγαίνω!

Έστίαλη υπό της Πολέχνης της Νάξου.

ΤΗΝ 31 Μαρτίου λήγει ή προθεσμία της έγγραφής εις τα « Διηγήματα » Ξενοπούλου (Φαίδωνος). Οι έπιθυμούντες να έγγραφούσ, παρακαλούνται να έπιστρέψουν συμπληρωμένον μετά του άντιτίμου (φρ. 3) το πρωποσταλέν Δελτίον—ή και έπιστολήν,—προς τον κ. Γρηγόριον Ξενοπούλον, Γραφεΐα Διαπλάσεως των Παιδων, εις Αθήνας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΙ εγώ έλυπήθην πολυ, Χιακή Μαργαρίτα, που ήλθε εις το Γραφείον και δεν σε είδα. Ανέγνωσα τας Αθηναϊκάς σου έντυπώσεις και είδα πόσον σου ήρεσαν αι Αθήναι. Αλλά σε δικαιολογώ πληρέστατα που έπεθύμησες πάλιν την Χίον' όπου να εύρίσκεται κανείς, και εις τον Παράδεισον ακόμη, την αγαπητήν του πατρίδα δεν την λησμονεί!

Ποιος είμαι, σου έγκρινω το προτιμώμενον νέον ψευδώνυμον και σ' ευχαριστώ δι' όσα καλά γράφεις. Όχι, ο περι ου έρωτός δεν ενεγράφη ακόμη, έλπίζω όμως να έγγραφή, άφ' ου τον εκατήχησες σύ, ο τόσοσ ευγλωττός και πειστικός.

Τώρα εινε καιρός, — μου γράφει το Λεσβιακόν Άνθος, — ναποδειξώμεν δι' έργων και όχι μόνον δια λόγων την αγαπήν και φιλίαν μας προς τον κ. Φαίδωνα, του όποιον επί τόσα έτη ήκαταπόντος γραφίς άλλοτε μεν μάς έχαροποιεί δια φαυρών ιστοριών, άλλοτε δε μάς έχαινε να κλαίωμεν δια των τόσοσ συγκινητικών διηγημάτων. Και δια το δόσθη το καλόν παραδειγμα μόλις ήμύπορεσε να εβέλη, — διότι εινε μαθητής οικότροφος, — έστειλεν άμέσως έπιταγήν 3 φρ. δια να έγγραφή εις τα « Διηγήματα ». Ευγέ τοϋ!

Ο φίλος μου Προσωπιδόφορος Ίππότης, ξεσπαθώσας, μου γράφει: « Είμαι δικτός ευχαρημένος, αγαπητή μου Διάπλαισις, πρώτον διότι κατώρθωσα να σου προσηλυτίσω νέον ένθουσιώδη φίλον, και δεύτερον διότι δι' αυτού θα είραχθής κατά πρώτον εις Αδανα, όπου και άλλοι κατοχόμενοι υπάρχουν, άνανημένοι σε... » Οραία. Κ' εγώ αναμένω να μου γράψη ο νεός μου φίλος και να αναλάβη το άποστολικόν έργον. Ίδ, αυτό το ψευδώνυμον σου εκλέγω (και ένευ αρχικών, ως έπιθυμείς) διότι το προτιμώμενον δεν ήτο έλευθερον. Αι προτάσεις σου περι Μ. Μυστικων εις το προσεγει.

Απεξέ Έλευθερίας, όχι, δεν εινε κατά λάθος. Ητο ανάγκη να δημοσιευθούσ τάρχηκά, διότι και άλλος συγγράων έζησε αυτό το ψευδώνυμον, και πιθανόν να επήρχετο σύγγχυσις. Σ' ευχαριστώ δια τας καλās διαθέσεις. Τώρα λοιπόν που είσαι σωστή συνδρομητρια, εμπρός!

Αρχικαλαμπούριστά (Ω. Ρ. Α.) σου εκλέγω ως νέον ψευδώνυμον το προτιμώμενον. Σου έστειλα το ζητηθέν φυλλάδιον. Έχεις δε πολλά δικαιώματα επί της αγαπής μου, διότι είσαι φρόνιμον και έπιμελής παιδί, και χαίρω πολυ να κινώ τας προόδους σου. Κ' εγώ, Αρχιναύαρχε Θεμιστοκλή, δεν σε είχα λησμονήση, και ή σιωπή σου είχε γίνη έπαισθητή εις με και εις τους φίλους μας, οι όποιοι πολλάκις με ήρώτησαν περι σου. Σε συχαίρω δια τας φιλολογικάς σου ασχολίας, και πολυ ευχαριστώσ θα έβλεπα άποσπάσματα τινά της μεταφράσεώς σου. Ο κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί και δια την έγγραφήν σου και δι' όσα κολακευτικώτατα γράφεις.

Γλυκεία Καρδία [Ε] δια την ώραίαν έπιστολήν. Θα λάβω υπ' όψει μου όσα μου γράφεις δια τας Λύσεις, Ο κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί. Α, όχι! πρωταπριλιά φέτος δεν θα σας κάμω, διότι την 1ην Απριλίου δεν θα εκδώσω φύλλον άφ' ου δεν εινε Σάββατον αλλά Κυριακή. Έπειτα θα εινε και Πάσχα. Πάσι την ήμέραν του Πάσχα να λέγη κανείς ψεύματα; Λεσκόν Κρίτον [Ε] δια το ώραϊον ένθερον. Έτσι, παιδί μου, να γίνης τακτικός, προσεκτικόν, και να μη κάμησ λάθη και παράπονα. Η Κική εξετρελλάθη με τα γραμματόσημα και σου στέλλει χίλια φιλιά. Αλλά Μ. Μυστικά δεν ανταλλάσσει.

Εγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δεχομαι μετά χαράς εις την Αλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: Αντριώτικο Σέξο (Μ. Α. αυτό ήτο το χαρακτηριστικώτερον) Βοσκόν της Ερμιον (Α. Μ. σου εκλέγω το πρώτον διότι υποθέτω ότι αυτό προτιμάς.) Μικρόν Πλούταρχον (Μ. Ρ. αυτό εβέλεξ.) Νυκτολούλουδο (Μ. Σ. του έστειλα Χάρτην Λύσεων) ή έπιστολή σου με διεθέσες λαμπρά.) Βασιλισσάν των Αθηνών (Α. Σ. νάναγνώσης τον Οδηγόν, δια να ιδής πως στέλλονται αι λύσεις και αι Ασχήσεις) Πανταγού Παρόντα (Μ. Κ. άλλην σου έπιστολήν δεν έλαβα) βεβαίως, ΙΙν. Ασχήσεις θα λυής όσα εϊμπορείς το ποιματάκι σου μου ήρεσε πολυ) και Μέλλοντα Δόκιμον (Π. Ι.)

Ασπασμοί, Πληροφορία: Η Ναυοικα ήρωτά την Ειρήνην Μεγαπάνον άν δεχεται μαζί της Αλληλογραφίαν — ή Ναυτοπούλα της Ανδρον ζητεί το όνομα του Χουσορόα Πακτωλού — ή Μαργαριτοφόρος άσπάζεται τον Νουσταλόν Έλληνα και την Χιοσοσική Δίωρη — ή Χιακή Μαργαρίτα άσπάζεται το Μανταρίνι της Χίου και την Μικράν Γαλαζιανήν, λυπείται δε που δεν εϊμπορεί να της ειπή διατι της άρεσουν αι μαργαρίται, διότι δεν την γνωρίζει — ο Θαλασσιόδης Ζωγράφος πληροφορεί τους φίλους μου ότι ονομάζεται Ιωάννης Χ. Σολιώτης, και ότι ποδ πολλού ήλασε ψευδώνυμον — το Λεσβιακόν Άνθος άσπάζεται τον Μνηστυμιόν Αρίωνα και τον έρωτά πως επέρασεν εις τας χειμερινάς εβστάσεις — ο Προσωπιδόφορος Ίππότης ζητεί τάρχηκά της Μαργαριτοφόρου και Χιακής Μαργαρίτας — ο Σιδ' άσπάζεται την Χιακήν Μαργαρίταν — ο Παρθαίδης Γάτος πληροφορεί το Άστρο Ποτικακι ότι τάρχηκά του εινε Α. Δ. Ν. ζητεί δε και τα δικαίωτά σου (μα τί σχέσεις έχουσ τα ποτικακια με τους γάτους;) — ή Αηδών της Ερμιον άσπάζεται την Γλυκείαν Καρδίαν — το Μαριμόν Φάλλον άσπάζεται την Ένδοξον Φαριανήν — ή Μελαροινή Νησιωτοπούλα συχαίρει τον Κυκλαδιτην δια τα Έύσημα που πέρνει — ή Κανακία ζητεί τάρχηκά και την διαμονήν της Άντιοπούλας και του Χιακού Ορίζοντος — ο Ταυρομάχος άσπάζεται τον Χρόνην Γ. Δροσινόν και ζητεί μετ' αυτού αλληλογραφίαν — ή Γλυκεία Καρδία άσπάζεται το Μερεξεδένιο Μπουκετάκι και άνυπομονεί να λάβη έπιστολήν του — το Λεσκόν Κρίτον ζητεί το όνομα ή τάρχηκά της Αηδοσος της Ερμιον.]

Μικρά Μυστικά έπιθυμούσ νανταλλάξουν: ο Ερμής με το Κρητικόν Κάστρον, Ιατρον των Συνδρομητών και Ένδοξον Φαριανήν — ή Διαφροσέδισα Έλπις με την Ανοιτιάτικην Βραδίαν, Σανθήν Βωβυίδα και Θεαγένην — το Χρυσό Φαράκι με την Έλαφον της Αρτέμιδος, Σανθήν Έλληνοπούλαν και Μαγικήν Βισκόλα — το Άγρό Μερεξεδάκι με την Κατορομάλλον και Σέλεσκον τον Κεραυόν — ο Πατριός Βασίλειος με την Μέλλουσαν Καλόγηρον, Πολύγρην Νάξου και Φαρι της Ξηρας — ή Αντιγόνη με τον Χιαμόν — ή Άντιοπούλα της Αγ-

δρου με την Μελαγχολική Σεληνολάτριδα, Κεντρί, Λοξίαν και Συνατό Λουκοδίμ... η Διγυαία Αθηνά με τον Σωλόν Διάβολον...

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει η Διάπλασις προς τους φίλους της: Πέτρον Συμεωνίδη ([Ε] διά την περιγραφήν της τελευταίας Πικραμένην Καρδίαν (ευχαριστώ διά το ξεσπάθωμα)...

ή Κική κατενθουσιασμένη με τα πολλά γραμματόσημα που της έστειλες, και προπάντων που την αγαπάς τόσο! Ναυτοπούλαν της Άνδρου (ή χαρά μου είναι να μου γράφης κάθε εβδομάδα...)

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 3 Μαρτίου θάπαντήσω εις το προσεχές. Πνευματικά ΑΣΚΗΣΕΙΣ Δι' λύσεις δεχταί μέχρι της 17 Απριλίου.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 3 Μαρτίου θάπαντήσω εις το προσεχές. Πνευματικά ΑΣΚΗΣΕΙΣ Δι' λύσεις δεχταί μέχρι της 17 Απριλίου. Ο χάρις των λύσεων, επί του οποίου δύν να γράφω...

Το επάγγελμα ψωμάς Πλήν και φίλος... τής ψευτιάς. Βοτάλη από της Σπαρτιάτιδος Χειλωνίδος 99. Τονόγραφος. Όποιος είναι, ό τι σημαίνω, εύτυχια και χαρά...

100. Κρίκοι. Νάντικατασταθούν οι άστερισκοί και αι στιγμαί διά γραμμάτων, ούτως ώστε να αναγνωσκιωνται: άνω ελλην συγγραφείς, δεξιά άρχαία πόλις, άριστερα ελλην συγγραφείς. Έν τω μέσφ, από του Ο μέχρι του άστερισκου, άριστερα ποιητής, δεξιά επίγραμμα.

101. Τετραγώνων. Γρόν. Πρόσωπον της Άγιας Γραφής. Ίερὰ πόλις. Φυσικόν Προϊόν. 102. Μυστικά Έρωτήσεις. Τι μέρος λόγου είναι ο... Έπιθετον τριγενές και τρικα-άληκτον, Μπα! μα πώς κάμουν τα τρία γένη;...

103. Διπλή Άκροστιχίς. Τα άρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούν τονόμα άρχαίου ποιητού. Τα δευτερα σχηματίζουν το αυτό όνομα, άλλ' άντεστραμμένον. 1. Ήπειρος. 2. Διάσημος φαγάς. 3. Μουσικόν όργανον. 4. Πρόσωπον της Άγιας Γραφής. 5. Άρχαίο; άρχιτέκτων. 6. Όρος της Έλλάδος. 7. Άλιευτικόν εργαλείον.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ Α νταλλάσσω εικονογραφημένα ταχυδρομικά δελτάρια εκ πάσης πόλεως. Δι' Άγγελογή Π. Δαμάσκου, Πειραιεύς. (Α-16)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Βωυτερικου δραχ. 7.— Έξωτερικου φρ. χρ. 8 Δι' συνδρομὰ άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προκληρωτέα δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Όδός Πατησίων, αριθ. 11 Β, παρά τὰ Χανταΐα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος Έν Αθήναις, τήν 17 Μαρτίου 1901 Έτος 23ον.— Αριθ. 41

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια.) ΡΟΖΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗ — Ν ο μί ζ ω όμως, έξηκολούθησε το κοράσιον, ότι ή μαμά μου είναι 'ς τον ουρανό. Και τί σε κάμνει να το νομίζης, παιδί μου; ήρώτησεν ο κ. Βώρκε με γλυκύτητα.

'ς τον ουρανό; δεν θα πάγη 'ς τον ουρανό! θα έλθη εδώ, να εύρη την Έλλη του! —Ναι, βεβαίωτατα θα έλθη, άπληντησεν ο λαμπρός θεός Άρχης. Ό μπαμπάς θα έλθη να πάρη την αγαπητήν του Έλλην τώρα γρήγορα, και θα είναι πολύ εύτυχής που θα εύρη ένα τόσο καλό κοριτσάκι! Είς τας λέξεις ταύτας, το πρόσωπον της Έλλης έφωτίσθη από χαράν. Άλλ' ή Ρόζα δεν έφάνη και τόσο πολύ εύχαριστημένη. Έπρεπε να το παραδεχθῆ αυτό; Έπετρέπετο λοιπόν εις την Έλλην

να έχη αυτή πατέρα, ο οποίος θα ήρθε να την εύρη, και θα ήτο εύτυχής, έν φ' ο ίδιός της ήτο τώρα πεθαμένος και δεν ήμπορούσε να έλθη ποτέ; Έσκέφθη όλίγον και ήρσεν ότι έτσι το πράγμα την εύθυμεσε καλλίτερα. —Ναι, ναι, ειπεν ικανοποιημένη. Η Έλλη θα έχη τον μπαμπά της, και εγώ θα έχω τον θεόν Άρχην! Ηχηρόν φίλημα εκ μέρους του θείου Άρχη την άντημίμειν άμέσως διά τον λαμπρόν αυτόν συλλογιμόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. ΕΚΡΗΞΙΣ.

Ένα βράδυ, έν φ' τα κοράσια έπαίαν μαζί, κατά το σύνηθες, και ο κ. Βώρκε άνεγίνωσκεν ήσύχως την εφημερίδα του, ή Έλλη άνέκραξεν: —'Ας μή λέγωμεν αιώνίως τες κοϋκλές μας Πόλυ και Τόμυ! Άς ταις δώσωμεν όνόματα από την Ιστορίαν. —Γιατί; ειπεν ή Ρόζα. Έγώ δεν αγαπώ τα πρόσωπα της ιστορίας. Έχουν άνόητα όνόματα, και καλλίτερα να μήν ύπήρχαν, γιατί μάς βάζουν σε μεγάλο κόπο να τα ένθυμούμεθα. —Το άξίζουν όμως, άπληντησεν ή Έλλη, γιατί είναι πρόσωπα ιστορικά. Έμένα μου άρέσει πολύ ή ιστορία. —Πφ! δεν βαριέσαι! έκαμεν ή Ρόζα. Και ή ιστορία είναι μάθημα βαρετό, όπως κάθε άλλο! —Όχι, ή ιστορία είναι διηγήματα άληθινά, δι' άνθρώπους που έξησαν, που ύπήρξαν εις τον κόσμον. Τί σου παίζουν, άν έχουν δύσκολα όνόματα;

Ηρπασεν από τας χείρας του εκπληκτου θείου της το τετραδίον, το έτέσχισ και το επέταξεν... (Σελ. 86, στήλ. γ')